Ч. 53. Второк 22 (9) марта 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників на пасаж Ґавсмана 9 і в ц.к. Староевах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — З Угорщини. — Австрия і Росия. — Виборча реформа до пруского сойму. — Уступлене Хомякова.

Шкільна комисия палати послів радила над внесенем пос. Томашевского про утворене „прибічної ради шкільної". Справоздавець п. Томашевский бажав, щоби в обсяг сеї інституциї входило головно шкільництво середне. — Пос. Заяц повитав внесене симпатично ім. соц.-дем. послів, бажав однак, щоби ся нова институция займала ся всіми справами шкільними. По висловленю пос. Ґесмана що до нової інстанциї заявив мін. Штірк, що думка порушена внесенем надає ся до дискусиї, бо власти шкільні і тепер проявляють змагане, щоби увзглядняти елементи неурядові. Рівночасно міністер не може признати безпосередної потреби сотвореня такої ради, бо управи шкіл вже і так скликають анкети з між фаховців і самого населеня. Говорив ще пос. Пернерсторфер, домагаючи ся, щоби в раді були репрезентовані також елементи неклерикальні, а по тім наради перервано.

В суботу прийшло до уконституованя угорскої народної партиї праці в комітаті пештеньскім. Тиса в довшій промові виложив проґраму партиї, виступив дуже остро против Юшта і назвав его виновником угорскої кризи. Закинув Юштови, що заключив союз з сербским сторонництвом радикальним і доказував, що не було в історні мадярского народу случаю, аби яке сторонництво мадярске заключало союз з народом, ворожо супротив Угорщини настроєним. То був злочинний замах, котрий мусів викликати обурене мадярского народу; бесідник закинув вкінци Юштови злу волю і легкодушність політичну.

В Будапешті відбули ся в суботу великі збори партиї консервативної, на котрих ухвалено проґраму виборчої реформи. Реформа та має бути так переведена, аби мадярске населене мало забезпечену більшість в соймі.

Пораженє Ізвольского в часі дебати в Думі над российскою заграничною політикою вихіснувало ціле европейске дневникарство, а особливо віденьске в дуже їдких і глумливих статях.

Особливо N. fr. Presse виступила з дуже острою статею, в якій піднимає на сьміх міністра Ізвольского, виставляючи его заграничну політику нездарною і грізною для европейского мира. Їдка а заразом згідна статя про політику міністра Ізвольского понижує его перед всею Европою, а доскулює єму тим більше, що підносить в порівнаню високо єго противника. І справді заграничпа політика Ізвольского довела до того, що ґр. Еренталь зумів вихіснувати справно межинародне положене европейске, щоби Габсбурску монархію поставити на найвисшім степени военної справности і поготівлі. Загранична політика Росиї допомогла до того, що парляментарні тіла австро-угорскі без опору дали около міліярда на новітне уружене войска і фльоти, так що нині з технічно-военного становиска Австро-Угорщина стоїть найвисше в Европі і нічого дивного, що така політика Росиї може довести єї до війни і до неминучої катастрофи. На то вказав виразно п. Мілюков, а не заперечив тому ніхто.

Між тим, як вчерашні телеґрами доносять, австрийско-российскі переговори наближають ся до кінця і в найблизших днях буде оповіщений урядовий комунікат в Петербурзі і Відни о висліді тих переговорів. — Neue fr. Presse зазначує, що переговори стрітили з початку на

---

14)

В найбільшім місті на сьвіті

або

Льондон, єго займавости і житє в нім.

(Після дра Шванa, дра Отта, Шардта і др. зладив К. В.)

(Дальше).

Там, де нині стоїть величавий будинок центрального кримінального суду з великою банею, стояв ще перед кількома роками старий, понурий будинок з грубими стінами з тесового каміня, з малими закратованими вікнами і вузкими дверми оббитими зелізною бляхою, над котрими видніли ся тяжкі окови — знак, на що сей будинок призначений. Був то „Нюґет прізон", вязниця Нюґет, найстарша і найбільше знана в Льондоні, положена на розі улиць Нюґет і Белі, майже в самім осередку міста. Істория сеї вязниці сягає далеко дальше як Тавру або париской бастиллі. Єї почорнілі мури розповідали про людску вину і людске горе з цілої тисячки літ і она вбила ся Льондонцям так добре в память, що они ще й сотки літ будуть про неї згадувати, бо одні поколїня передають другим вістку про все, що тут колись давно ділло ся.

По видоптаних ступенях ішло ся крізь грубі на метер стіни до вузкої зелізної брами. Скоро же запав за нами замок, обнимала нас темнота і робило ся тихо як в гробі. Крізь вохкий, стухлий воздух ішло ся при слабім сьвітлі сьвічки вздовж низьких склеплених коритарів попри клітки, зладжені на людий, аж наконець сходило ся сходами в долину, де в споді в пивницях містили ся казні, походячі з найдавнїйших часів сего дому муки. Отже в сих казнях сиділи без воздуха і сьвітла, без розради і надії.

Дехто каже, що культуру 18-столїтя можна ставити за взорець для новочасного житя. В поодиноких случаях може й єсть в тім рация; але все таки відносини в Нюґеті доказують, що в парі з тою культурою поступало й практичне варварство. Особливо обурює самоволя тодїшних урядників, що навикли були дивити ся на людску пужду і тому може поробили ся були дуже нелюдяні. Від їх волї зависїло, чи приставлених арештантів, хоч би они були лиш в слїдстві, заковати в кайдани чи ні. Приставлених звичайно замикали насамперед до темної казнї, аж они постарали ся о стілько гроший, що могли заплатити за поміщене в догіднїйші кели. До одної і тої самої келї пхали й посивілих злочинцїв і занедбані дїти, збанкротованих купцїв і людий, що зійшли з розуму. Муки божевільних людий уважало ся в тодїшних часах не лиш серед простих людий, але серед поважних горожан за якийсь жарт природи, зроблений нїби на втїху людем з повним розумом. На божевільних дивили ся ті для забави так, як ми нині н. пр. на малпи в клїтцї.

О якімсь занятю для вязнів нїхто й не подумав; злодїї і розбишаки сиділи дармуючи та розповідали молодим хлопчискам про свої злодїйскі вчинки а ті слухали їх цікаво. Неодин з тих, що попали ся туди нещастем задля якоїсь дрібнички, вийшов звідтам вивченим злодїєм або розбишаком. Арештанти могли запивати ся кілько хотїли, скоро лиш могли роздобути на то гроший, бо служба вязнична продаючи пиво, вино і горівку робила на тім знаменитий інтерес а зиски з того плили в кишенї навіть найвисших урядників вязниці. Так само вільно було арештантам грати, кілько хотїли, в карти і гранки. На бійки арештантів між собою або з дозорцями нїхто не зважав. Ненаписана конституция в злодїйскій державі накладала входову оплату, нїби мито, на того, хто перший раз дістав ся до вязниці; коли він не мав гроший, то з него стягали одїнє, продавали а за узискані в той спосіб грошї устроювали пир, на котрий складали ся ще й ті товариші, що мали грошї. Коли котрийсь з арештантів не хотів приставати до такої компанії, то єго ставили перед суд; найстарший із злодїїв вязав ручник так, що міг убрати єго на голову нїби як перуку тодїшних англїйских судиїв.

В каплиці в Нюґет була висока по груди загорода з дерева помальованого на чорно. Коли правила ся служба Божа, то в тій загороді стояв засуджений на смерть; щоби єму делїкатно пригадати важну хвилю в єго житю, уставлювано посеред тої загороди довгу чорну домовину. Поза барперами довкола сиділи про-

трудности з причини відмінного пониманя їх цілий обома державами. Росийский мінїстер справ заграничних хотів спричинити щось в роді порозуміня всїх держав европейских в справі удержаня status quo на Сходї. У Віднн спротивили ся тому відразу і обмежили переговори до справи піднятя дипльоматичних відносин між Австро-Угорщиною і Росиєю в давній приязній формі. Отже зближене обох держав не вийшло поза межі тісних дипльоматичних відносин. Анї Австро-Угорщина анї Росия не обмежають своєї свободи в політицї на Балканї.

В середу приняла палата послів пруского сойму проект виборчої реформи в третім читаню. При тій нагоді клерикально-консервативна більшість пруского сойму показала урядничому правительству свою силу в той спосіб, що змінила правительственний законопроєкт. В правительственнім законопроєктї затримувано явність, а знесено посередність. Соймова більшість знесла явність, а затримала посередність.

Але доля тої виборчої реформи ще остаточно не рішена, бо пруский сойм складає ся з двох палат, і не знати, як до неї віднесе ся палата панів та чи схоче канцлер Бетман-Гольвеґ заступати в палатї панів справу тої цілковито зміненої реформи. На всякий случай палата панів не пустить тої реформи без змін і законопроєкт знов верне до палати послів.

Президент росийскої думи Хомяков заявив в письмі до першого віцепрезидента кн. Волконского, що складає свій уряд. Провід в думі на нарадї клюбових старшин віддано другому віцепрезидентови Шидловскому, бо кн. Волконский хорий. Безпосередною причиною резиґнациї Хомякова був лист премієра Столипина до него, в якім президент мінїстрів Шварц іза галасу і крику не міг другий раз прийти до слова. Кромі тої безпосередної другою причиною уступленя Хомякова має бути невиносима ситуация в самій думі.

Резиґнацию Хомякова подано вже до відомости царя. Предсїдателем думи буде вибраний пос. Шидловский або Анреб.

Новинки.

Львів, дня 21 марта 1910.

— Відзначеня. С. В. Цїсар надав срібний хрест заслуги командантови жандармскої станицї, титуляр. вахмайстрови краєв. команди жандармериї ч. 5 у Львові, Филипови Ґотцї, в признаню визначних заслуг в службі безпечности жандарм., титуляр. вахмайстрови тойже самої команди жандармериї, Фридрихови Фурманови в признаню довголїтної дуже пожиточної служби.

— Перенесене. Галицка дирекция почт і телеграфів перенесла офіцияла Герца Парілле зі Стрия до Львова.

— Цїсарскі маневри в Галичинї. Як вже звістно відбудуть ся сегорічні маневри цїсарскі в Галичинї. Участь в них возьмуть корпуси львівский, перемиский і кошицкий, поділені на дві армії, північну і полудневу. Північна армія під командою Архікнязя Фрідриха буде складати ся з львівского корпуса ч. 11 (командант фельдмаршал-поручник Шедлер) і з перемиского ч. 10 (командант фельдмарш.-поруч. Куммер). Полуднева армія буде складати ся з кошицкого корпуса ч. 6 і з другого корпуса скомбінованого з 2 дивізий гонведів під командою фельдмарш.-поручника Цїґлера з Будапешту.

— З тов. „Сільский Господар“. Перші загальні збори філії краєвого товариства господарского „Сільский Господар“ в Новімселї коло Підволочиск на округ судовий Новесело — відбудуть ся в понедїлок дня 28 марта с. р. о годинї 10 перед полуднем з забудованю Всеч. о. Зарицкого, місцевого пароха. Просить ся о численну участь.

— Грізний огонь вибух минулої пятницї по полудни в Бориславі в копальни „Богемія“. Там займили ся резервоари нафти фірми Турн-Таксіс і викликали великий переполох, але управителї тої фірми зорґанїзували енергічну акцию ратункову і огонь удало ся злокалїзувати. Підприємцї гашеня огню в бориславских копальнях підняли ся угасити огонь за 3.500 К.

— Дорогі яблока, бо по двайцять корон за три штуки, продає львівска сидуха Юлія Брендасова. Осьмилїтний синок п. Казимира Дадника, ідучи оногди до школи, взяв собі від батька з портфеля дві золоті10-коронівки, гадаючи, що то два „нові центи“ і купив собі у Брендасової за них 3 яблока на снїданє. Коли хлопець вернув зі школи а батько зачав шукати за грішми сказав хлопець, що взяв собі як звичайно два „нові центи“ і купив за них яблок. Завізвано помочи полїциї а дитина показала у котрої сидухи купив яблока. Брендасова з першу випирала ся, але остаточно, боячись, щоби її не арештувано, признала ся і віддала одну 10-коронівку, а других 10 К обіцяла пізнїйше вернути, бо вже їх не мала; зробивши так добрий інтерес на дитинї, пропила зараз ті грошї з кумошками.

— Дрібні вісти. З днем 20 с. м. отворено в Давидові зелїзничу стацию телеграфічну для загального руху телеграфічного з обмеженою дневною службою. — В Перемишлянах устроює завтра тамошний „Боян“ Шевченківский концерт в сали міскої ради при участи дра М. Волошина. — Друга батерія 32 п. польної артилериї згубила в дорозї з касарнї при ул.Театинскій на конець на Високім замку польний телефон, а Юл. Лїнд, тінґлева співачка згубила на Вірменьскій улици золотий дамский годинник зі своїм монограмом і золоту брошу. — П. Мих. Юцишини при ул. Бляхарскій ч. 21 вкрадено з помешканя срібний мужескій годинник. — З жидівского дому академічного вкрадено в послїдних днях 7 лямп електричних, прибори до рисованя, підручник о будові мостів і 10 К готівкою.

— Убийство задля рабунку. Оногди в почи запукав хтось до коршми Шльоми Саміта, що стоїть коло Сільця белзкого при гостинци з Кристинополя до Мостів Великих. Коршмар не прочуваючи нїчого злого, отворив двері. До шинку увійшов тодї якийсь чоловік і зажадав тютюну а діставши его сказав, що завтра заплатить. Відтак зажадав горівки. Саміт сказав, що не має. Тодї незнакомий замкнув поволи двері а добувши револьвер, стрілив три рази до коршмаря і убив его на місцї. Убийник стрілив також до внука коршмаря, що сидів за столом, але той лиш зранений перевернув ся під стіл і на щастє уйшов смерти. Розбійник гадаючи, що ї хлопець погиб, взяв ся рабувати, але в касї знайшов всего лиш 10 кор., котрі забрав. Зранений хлопець пересидів в страху аж до рана коло трупа а відтак дав знати, що стало ся. Після зізнань того хлопця убийник був молодим мужчиною середного росту, убраний в сїру куртку і зелений капелюх. Селяни зізнали, що подібний волоцюга крутив ся вже від 16 с. м. коло будинків в селї. Жандармерия розпочала слїдство, але доси позістало оно без успіху.

— Процес Тарновска-Комаровский. Коли по омлїню Тарновскої настало знов успокоєнє, розповідав Прілуков дальше: В розмові зі мною в Москві сказала менї Тарновска, що мав богато гріхів на совісти. Она була дуже роздраз-

---

чі арештанти і глузували собі з бідного грішника, котрому в смертнім страху лише викривляло ся; а они робили то не з якогось гніву і мести а лиш з простої звірскости, ради з того, що можуть забавляти ся чужими муками.

Поза тою огорожею сидів певно неоден злочинець, що заслужив був собі на то, щоби повис; але у многих кара тота не стояла в ніякім відношеню до провини. Кару смерти назначувано в Анґлії аж до 19-го столїтя так байдужно, як нинї у нас кілька недїль арешту. По убийнику, котрий цїлими роками жив з убийств і розбоїв, вішав кат волоцюгу, котрий з голоду вирвав дитинї, що ішла до крамницї, кілька сотиків з руки. Ще в 1833 р. засуджено девятилїтного хлопця на кару смерти за то, що він патиком вибив в якійсь крамници вікно і забрав звідтам предмети вартости двох пенс (трохи більше як 20 сот.). То називала ся крадїж з вломом а за крадїж з вломом була назначена кара смерти. Хлопця, що правда, по довгих бюрократичних короводах не повісили, лиш віддали до дому поправи, але сам вирок і постанова закона досить характеристичні для анґлійского законодавства з тодїшних часів. В 1829 привезено кораблем до Австралії сто арештантів засуджених на заточенє — а кара заточеня уважала ся на рівнї з карою смерти — між иншими були там засуджені за такі злочини: за крадїж фартушка на цїле житє; за крадїж кусника солонини: на цїле житє; за крадїж двох фунтів барабол на 14 лїт. Та строгість закона була хиба лиш мов би якраз на то, щоби суддів поробити нелюдяними, але для злочинців зовсїм не була пострахом, противно, викликувала ще лиш хиба їх більшу завзятість, бо кождому видавало ся тодї вже все одно, чи вкрасти якусь дрібницю чи когось убити.

Найстрашнїйше виглядав в Нюґетї т. зв. „Прес-Ярд“ (Press-Yard), місце, де нїби то тратили, нїби то лиш мучили людий. Ґранїтові плити вкривали землю. Камінні стіни були вохкі мов би від студеного поту перед смертю. Там около половини 18. столїтя карали тих, котрі не хотїли нїчого зізнавати, анї признавати ся до вини анї боронити ся, щоби їм не забрано їх майна в користь корони. Тих, що не хотїли нїчого зізнавати, розтягали тут на земли, клали їм на груди дошку а на дошку тілько тягару, що їх аж роздушило. Таким людем, котрим формально не доказано нїчого, не вільно було конфіскувати їх майна. Люди, що вже згори уважали свою справу за страчену, ратували в той спосіб своє майно для своїх дїтий. Неодин з так роздушених гинув аж другого або третого дня. Розповідають, що 1659 р. дав ся в той спосіб роздушити на смерть майор Стренґвайс, щоби своїй родинї забезпечити майно. Щоби довго не мучив ся, приятелї его дали єму послїдний доказ своєї прихильности в той спосіб, що станули на дошку, на котрій були уміщені тягари, і помогли в той спосіб его роздушити; майор за кілька хвиль по тім помер. Коло того Прес-Ярду була мала ляборатория, відтяті повішеним злочинцям голови прилагоджувано всїлякими хемікаліями, щоби они могли довго держати ся а відтак застромлювано їх на довгі палї на пострах для всїх горожан.

В порівнаню з сею порою виглядала келя призначена для засуджених на смерть ще як досить порядна комната. Та й она знаходила ся до половини в земли, але на єї брудні, білені стіни, на вузкий деревляний тапчан та на трипіжний столець і бляшану умивальню падало бодай трохи сонїчного сьвітла. Тут перебували засуджені па смерть послїдну ніч перед вічностию. Поза обвитими бляхою дверми від сеї комнати, в котрих на серединї була кругла глипка, що виглядала мов широко отверте недовірчиве око, наслухували досьвіта тисячі а тисячі людий з бючим від страху серцем, чи не чути кроків надходячого ката, котрий мав їх звязати. Аж до половини минулого столїтя вішано засуджених на плятформі положеної в половинї висоти фасади від улицї Белї. На долинї стояла жадна такого видовища товпа і заповняла цїлісенькy улицю а в гостинници напротив аристократия за дорогі грошї наймала вікна і льорнетками та біноклями придивляла ся, як там люди людий вішають. Від коли перестали публично вішати, виконувано сю кару смерти в деревлянїй будї на подвірю. Там із стіни вязниці виставав зелїзний дручок а з него звисав вниз, що кінчив ся зашморком. Саме під тим шнуром були в деревлянім помостї чотирогранні спадаючі двері. Засудженого на смерть привели сюди, казали єму станути на ті двері, заложили зашморок на шию і в тій хвили помічник ката відсунув засувку; двері отворили ся а засуджений повис і щез під землею.

(Дальше буде).

нена. Я хотів довідати ся, які то гріхи, але она мовчала. Моя пристрасть до неї ставала щораз більша. Я робив не одно против моєї волї, лиш щоби догодити Тарновскій. Ми поїхали відтак до Риґи. В тім часі хотіла Тарновска, щоби я дав її заяву того змісту, що на случай моєї смерти нїхто не виноватий. Але я не хотів того зробити. Се жаданє зробило на мене велике враженє. Накопець коли она не переставала того домагати ся, я написав таку заяву, але она єї відтак подерла.

Вернувши до Москви, хотів я то незносне положенє якось поправити. То була весна і моя родина виїхала на село. Тарновска засипала мене запрошенями до себе до Отради. Я наконець рішив ся на то. Она вела тоді дуже збиткове житє, видавала великі суми на тоалети, на веденє дому і на службу, але жалувала ся на довги. Супротив моєї жінки була дуже заздрісна. Коли я відтак вернув до Москви, зачали многі приятелї наставати на мене, щоби я зірвав зносини з Тарновскою і я хотів то зробити. Та дармо. Я був сам в Москві. Тарновска не давала менї спокою листами і ми навязали знов зносини з собою. Тарновска була тоді у великих клопотах грошевих. Ми ходили часто по театрах і реставрациях. Я поправдї не любив того, бо бояв ся, щоби в виду мого званя не компромітувати себе, але я піддав ся, щоби лиш Тарновска була вдоволена. Я хотів розлучити ся з моєю родиною. Одного вечера зателєфонувала она до мене з готелю, де станула під фальшивим іменем, що хоче поговорити зі мною. Сказала менї, що якийсь граф з Києва хоче женити ся з нею, але она не любить єго, лиш мене.

На тім перервано засїданє, а знаток проф. Танці спитав Тарновску, що було причиною того, що она так дуже розиервувала ся, що аж зімлїла. Тарновска заложивши руки в чорних рукавичках на груди, сказала, що пригадала собі тоту сцену з кокаїною, яку нагадав Прілуков і то так єї зворушило, що она аж зімлїла.

На пополудневій розправі розповідав Прілуков дальше: Лїтом 1906 р. зійшов ся я з Тарновскою в Москві. Моя жінка вже менї не докоряла за мої зносини з Тарновскою, але мене стала совість гризти і я постановив умерти. Тимчасом дістав я вість, що Тарновска має виїхати до Відни на курацию і я післав їй 1000 рублїв та мав надію, що ся хвилева розлука мене виратує. — Предсід.: Ви виконали самоубийство, пощо ви робили, щоби відобрати собі житє? — Прілуков: Я хотів ся отроїти. Я вже наперед застекурував ся був на житє в користь мого сина; я переховував богато гроший моїх клієнтів і заробляв богато, а мимо того попав в довги.

Дальше розповідав Прілуков, що він їздив богато з Тарновскою і чим раз більше попадав в довги. Щоби заспокоїти жаданя Тарновскої, нарушив я гроші моїх клієнтів. При сих словах зачав Прілуков так плакати, що аж заходив ся від плачу і аж по довшім часї успокоїв ся а відтак розповідав дальше: Щоби від себе відвернути всяке підозрінє спільної вини в тім спіоневіреню, зробила Тарновска завіщанє, в котрім іменувала мене виконателем завіщаня; але що знала, що я не міг би взяти на себе сей обовязок, то она назначила до того ще й другу особу. Тарновска казала менї присягнути перед сьвятими образами, що я заграницею буду жити разом з нею. А що я був поважний і зважав на сьвятість присяги, то поїхав з Тарновскою знов за границю. В Марсилії покинув я єї, але вже на найблизшій стациї вернув до неї, бо вже не міг від неї відчепити ся.

— **Репертуар руского театру в Коломиї.** (Саля Касиощадности). Початок о год. 7½ веч.

Ві второк, дня 22 с. м. „Вільгельм Тель“, драма в 5 діях Ф. Шіллєра в перекладі Б. Грінченкаї

В середу, дня 23 с. м. „Фавст“, опера в 5 діях Гунода.

Телєґрами.

Будапешт 21 марта. Коли нинї в палатї послів президент міністрів Кін-Гедерварі зачав промовляти, щоби оправдати розвязанє парляменту, прийшло до нечуваної бучі. На знак, даний пос. Захаріясом з партії Юшта, стали посли з партії независимости і людової кидати на ґр. Кін-Гедерварія паперами, книжками, каламарами і т. п., причім зранено міністра рільництва Шерепія в чоло, а президента кабінету Кін-Гедерварія в лице. Серед тої страшенної бучі президент палати уступив з естради і перервав засїданє.

Атини 21 марта. Під Ляріссою около 500 селян намагало ся задержати поїзд зелїзничий і розбили шиби у вікнах ваґонів, в виду чого виступило войско. До демонстрантів дано сальву і пять із селян згинуло а около 15 зранено. Прочих селян розігнано. Около 100 з них пустилось серед крикливих маніфестаций до Ляріссі, але кавалєрия їх розігнала. Двох официрів побито. Порядок вже привернено. Віче в Ляріссї відбуло ся по тій демонстрациї спокійно.

Петербург 21 марта. Переговори ведені в послїдних часах межи кабінетами в Петербурзї і Відни довели до вдоволяючого висліду. По ствердженю, що на поли справ балканьских панує межи Росиєю а Австро-Угорщиною повне порозуміннє що до засад полїтичних, привернено нормальні відносини дипльоматичні межи обома правительствами. Правительство російске повідомило об тім і инші кабінети меморіялом з дня 20 марта.

Міляно 21 марта. Канцлєр німецкої держави Бетман-Гольвеґ приїхав тут вчера вечером і по короткім часї поїхав в дальшу дорогу до Риму.

Софія 21 марта. Королївска пара виїхала вчера разом з мінїстрами Малїновом і Паприковом до Константинополя.

Білград 21 марта. Король виїхав разом з президентом міністрів Пасичем, міністром справ заграничних Міловановичем і шефом секциї в міністерстві справ заграничних Спалайковичем до Петербурга. Власть королївску на час побуту короля за границею буде виконувати наслїдник престола кн. Александер, агенди президента міністрів мінїстер скарбу, а агенди міністра справ заграничних мінїстер просьвіти.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **8·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **$2^{\underline{30}}$**, 5·$\underline{50}$, 7·25, **$8^{\underline{55}}$**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **$8^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **$2^{\underline{15}}$**, 5·40, $10^{\underline{30}}$.

З Черновець: **$12^{\underline{20}}$**, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*), **$2^{\underline{05}}$**, 5·52, **$6^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, **4·25**, $11^{\underline{00}}$.

З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, $1^{\underline{12}}$.

З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9·$\underline{44}$, 6·$\underline{29}$*), 11·$\underline{55}$*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9·$\underline{28}$, 6·13*), 11·$\underline{39}$*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 8·15, $8^{\underline{20}}$.
„ $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
„ $^{2}/_{7}$ до $^{30}/_{9}$ 5·30.
в недїлї і р. к. сьвята: від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.

З Янова:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 1·15, $9^{\underline{25}}$,
в недїлї і р. к. сьвята: від $^{2}/_{5}$ до $^{12}/_{9}$ 10·$\underline{10}$.

Зі Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·$\underline{15}$.

З Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 $11^{\underline{45}}$.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **$12^{\underline{45}}$**, $3^{\underline{50}}$, **$8^{\underline{25}}$**, 8·40, **$2^{\underline{45}}$**, 3·30*), $6^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, $11^{\underline{15}}$.
*) д. Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, $8^{\underline{00}}$, $11^{\underline{10}}$.

До Черновець: **$2^{\underline{50}}$**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), $6^{\underline{00}}$*), $10^{\underline{38}}$.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.

До Стрия: 7·30, 1·45, $6^{\underline{55}}$, 11·$\underline{25}$.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10·$\underline{45}$.

До Сокаля: 6·14, 11.05, $7^{\underline{10}}$, $11^{\underline{35}}$*)
*) до Рави руск. (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, $6^{\underline{30}}$.

З „Підзамча“:

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, $8^{\underline{39}}$, $11^{\underline{32}}$.

До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), $6^{\underline{30}}$, 10·35*)
*) до Винник.

З „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 5·$\underline{53}$*), 6·32, 1·49*), 6·$\underline{50}$, 10·$\underline{54}$*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, $8^{\underline{34}}$.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в недїлї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, $8^{\underline{34}}$.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в недїлї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35

До Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 30/7 до 12/9 10·35.

До Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 2·15.

До Винник що дня $5^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).